V CHOCNI KONAL SE PRVNÍ MUZIKANTSKÝ PLES

Už je to tak. Poslední březnová sobota letošního roku se asi navždy neodmyslitelně zapíše do dějin malého dechového orchestru Choceňačka. Proč? Tato kapela totiž poprvé ve své kariéře pořádala spolu s mažoretkami Beruškami Muzikantský ples. Celých sedm hodin se onoho večera nesly ze sálu Sokola tóny nejen Choceňačky, ale i Mládežnického dechového orchestru, Big bandu a Swing kvartetu. Bohatá tombola a předtančení Berušek ještě více umocnilo dobrou náladu lidí, a tak se dá říci, že snad všichni odcházeli příjemně naladěni.

ČAS PŘÍPRAV

Nápad, pořádat Muzikantský ples, kde by se vystřídalo hned několik kapel, vzešel už vlastně vloni v listopadu. Tehdy padl ale snad jen termín akce, i když i ten se později měnil. Musím přiznat, že málokdo věnoval plesu pozornost od úplného začátku. Snad je to také tím, že nikdo z nás nemá s pořádáním podobných akcí dost zkušeností. Teprve když se psal měsíc březen, rozjely se přípravné práce naplno. Den co den vyvstávalo mnoho nevyřešených otazníků hlavně v organizaci, nevěděli jsme ani, jaké soubory na plesu nakonec vystoupí. Vše ale vyřešil čas, jak jinak. Takže když jste poslední březnovou sobotu vcházeli do Sokolovny, dýchla na vás taková ta plesová atmosféra. Tombola na správném místě, seznam sponzorů na nástěnce, na všech stolech program plesu. Jen muzikanti do poslední chvíle nacvičovali nástup s mažoretkami, ale sedmá hodina razantně utnula veškeré přípravy a v tu chvíli byli všichni připraveni podat co nejlepší výkon ...

TOMBOLA

Přítomné diváky, tanečníky i posluchače však mohla celou dobu lákat také bohatá tombola. Ve foyeru se na několika stolech sešlo na 315 cen, i to už byl důvod, proč zkoušet štěstí. Nutno podotknout, že někdo nemusel štěstěnu pokoušet zrovna dlouho, jiní se nesměli nechat odradit poznámkami na nevýherních losech a zkoušet osud dál. Výsledek se dostavil vzápětí.

Jenže tahání lístečků z klobouku a následné rozdávání cen je jen pověstnou třešničkou na dortu. Málokdo ví, co všechno tombole předcházelo. Tak tedy nejprve snad shánění cen. Řeknu vám, že jsme se setkali s různými postoji. Byl to mnohdy zvláštní přístup - v jednom obchodě nám řeknou, že nemohou nic dát, že prý nic nemají. Přitom regály plné zboží. Podruhé by nám paní prodavačka ráda cokoliv

věnovala, ale ona sama o tom nerozhoduje, musela by počkat na svolení vedoucího, který zrovna není k zastižení. Potřetí, to už v tom lepším případě, se na nás z rukou prodavačky usmála roztomilá maličkost, ale i tak díky za ní.

V posledním případě se naše oči rozzářily tím, co jsme v tom či onom obchodě dostali. Výjimkou nebyla plná taška vitamínů, balíčky s kosmetikou, jindy spousta čepic, ponožek či množství poukázek na slevy. Ale i tak pro nás bylo shánění tomboly velkým přínosem. Když pominu, co času nás tato práce stála, musím přiznat, že se člověk alespoň naučil jednat s lidmi. Někdy přemluvit nabručeného vedoucího byl dost velký problém, ale to se stávalo opravdu jen ve velmi málo případech. Mnohem častěji jsme se setkávali se vstřícným postojem a porozuměním.

Druhým velkým úkolem bylo motání výherních a nevýherních lístků, i když i tomu předcházelo několik dalších dílčích úkolů. Chvíli trvalo, než se člověk do té práce "dostal", ale pak šlo motání ráz na ráz. Někdy jsem déle do ranních hodin pracoval u televize, jindy jsem využil chvilky času cestou do školy a zpět. Zbytek losů jsme připravovali ještě několik chvil před plesem, ale pak se už všechny ruličky skrývající tajemství výhry nebo prohry přesunuly do klobouku a mířily k lidem.

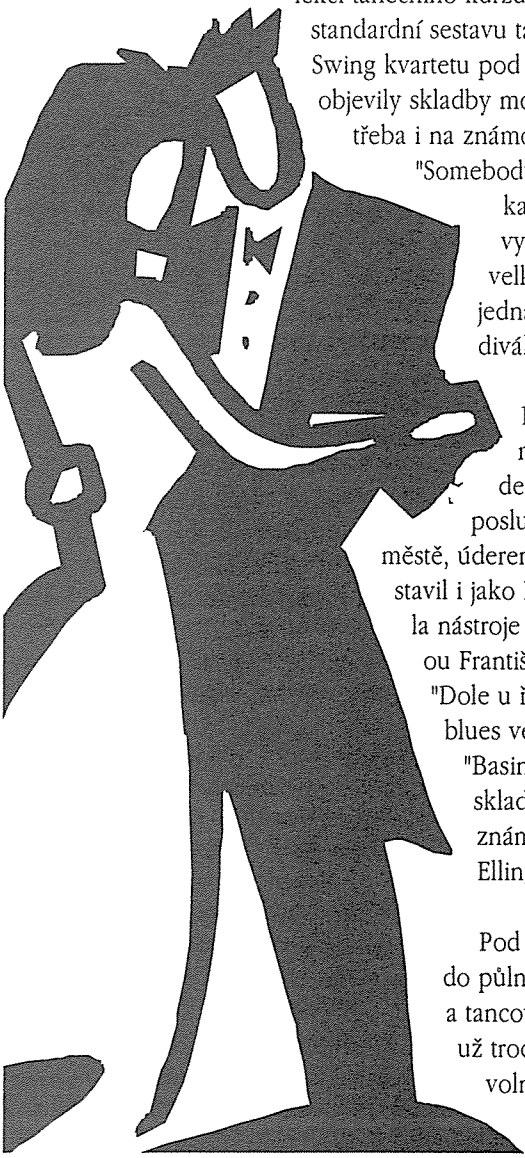
Na seznamu povinností jsem si třetí velký úkol odškrtnul teprve v pátek v noci, tedy několik hodin před plesem. Ve skříních, v obýváku pod stolem i na něm, pod okny i na chodbě se u nás doma tísnily krabičky, balíčky, kalendáře, keramika, dešt-níky a další ceny. S úlevou snad dodávám, ještě že jsme někde nedostali třeba pračku, televizi či nový sporák! Veškeré ceny jsme popisovali číslem a rovnali do připravených krabic, přitom vše zapisovat hned i na seznam sponzorů. Když se na hodinách ukázala druhá hodina ranní a my spolu s mamkou v ruce drželi poslední, třistapatnáctou cenu, oddychli jsme. Bylo vyhráno. Zbýval jen odvoz do Sokolovny a tam vystavení dárků tak, aby ani jedna drobnost neušla zrakům zvídavých diváků ...

TANEČNÍ VEČER ...

Sobotní odpoledne uteklo neskutečně rychle, vytrhnout se ze spárů času prostě nebylo možné. Stačili jsme ale všechno připravit, i když možná trochu s kapkami potu na čele.

Protože se taneční páry trousily do sálu ještě krátce po sedmé, odstartoval náš bubeník slavnostní nástup teprve před čtvrt na osm. Na parketě v tu chvíli stála celá kapela Choceňačka v doprovodu věrných, tentokráte choceňských mažoretek Berušek. Krátké úvodní slovo a přivítání přišlo vzápětí, rychle však vystřídáno taneční sestavou Šly panenky připravovanou na letošní zájezdy. Kapelu pak čekal

nástup na jeviště, kde zazněla známá polka choceňského rodáka Františka Meissnera. Poté naši konferenciéři, Petra Malá a Jiří Tauchman, definitivně odstartovali zábavu představením kapely, která celou akci vlastně pořádala. Do osmé hodiny Choceňačka zahrála dvě polky, valčík, tango a waltz, zkušení tanečníci z pokročilých lekcí tanečního kurzu tak kromě blues "oprášili" celou standardní sestavu tanců. V repertoáru další kapely, Swing kvartetu pod vedením Antonína Malého, se objevily skladby moderního ražení, tancovat se dalo třeba i na známou Gershwinnovu melodii "Somebody Loves Me". Kapely se pak střídaly každou hodinu, dobu příprav a ladění vyplnily mažoretky, pro které bylo jistě velkou ctí na plese vystoupit. Vždyť se jednalo o jejich první produkci před diváky.

Do jedenácté večerní patřilo jeviště mládežníkům, nejprve v klasické dechovkové sestavě tak, jak byli posluchači zvyklí z různých koncertů po městě, úderem desáté se však tento orchestr představil i jako Big band. Část muzikantů si vyměnila nástroje a změnil se tak i žánr. Pod taktovkou Františka Šantrůčka zazněl traditionál "Dole u řeky", Big band zavítal i na půdu blues ve skladbách "Osamělá ulice" či "Basin street", vystoupení pak završil skladbou "Take The A Train", ve světě známou jako song orchestru Duke Ellingtona.

Pod vedením kapelníka Jiřího Šimka pak do půlnoci vyhrávala opět Choceňačka a tancovat jste mohli třeba i mazurku, dnes už trochu opomíjený tanec. Půlnocí začala volná zábava, přičemž první hodinku vyplnil Swing kvartet, ples pak

končila znovu Choceňačka. S úderem druhé hodiny ranní a posunem ručiček ještě o šedesát minut vpřed jsme se loučili s posledními tanečníky. Na nás zbýval úklid a čas na to si říci:

"Je po všem, zase za rok!"

PODĚKOVÁNÍ

Na závěr musí padnout i zmínka o těch, kteří mi s celým plesem pomáhali. Proto první cenu za výraznou pomoc uděluji svým rodičům, paní Kujalové za prodej vstupenek, svým kamarádům a známým za asistenci při shánění a rozdávání tomboly. Pomyslné zlato však patří i všem sponzorům, kteří nám do tomboly přispěli jakoukoliv cenou.

Další neméně důležitá poděkování patří Městskému úřadu Choceň za poskytnutí hlavní ceny do tomboly, Sokolovně Choceň a naší základní umělecké škole, která celý ples zaštiťovala. Dík bych chtěl vyjádřit i kapele Choceňačce, zejména těm, kteří se sami ochotně pustili do příprav a pomohli mně. Myslím si, že není třeba konkrétně jmenovat, každý sám nejlépe ví, jak se činil. Ale uvědomuji si velkou pomoc od muzikanta, který mi ochotně dojel pro ceny do Zálší, druhý neváhal a ještě v sobotu před plesem mě svezl do Vysokého Mýta, kde jsem měl domluvených několik dalších dárků. Oceňuji i velkou pomoc během celého sobotního předplesového odpoledne, rád bych touto formou poděkoval kapelníkovi Jiřímu Šimkovi za živý dárek do tomboly, Františkovi Šantrůčkovi za několik keramických cen, Katce Cibulkové a Martinovi Petruželkovi za množství menších dárečků. Poslední zmínka padne o mažoretkách, jimž patří také poděkování.

Doufám, že jsme prvním Muzikantským plesem položili základ dobré tradice. I když se našlo i několik nedostatků, které do příště určitě odstraníme, z mého pohledu bych chtěl vyjádřit spokojenost nad tím, že se ples vydařil. Mějme na paměti, že se jednalo o první ples, každý začátek je prostě těžký. Už nyní se mi ale hlavou honí určité plány, co do budoucna vylepšit. Z pohledu hlavního pořadatele mě však velice mrzí menší účast, než kterou jsme původně očekávali. I tak ale závěrečné poděkování patří všem tanečníkům a hostům, oceňujeme, že jste nezůstali doma, ale že jste nás přišli podpořit. Budeme se těšit za rok opět nashledanou ...

KAMIL BUREŠ